

Sygn. akt VIII **Pa 210/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska (spr.)
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2019r. w Gliwicach

sprawy z powództwa M. S. (1)

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o świadczenie rekompensacyjne

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 27 września 2018 r. **sygn. akt** IV P 476/18

oddala apelację.

(-) SSR del. Magdalena Kimel (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.) (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn.akt VIII Pa 210/18

UZASADNIENIE

Powódka M. S. (1) domagała się od pozwanej Spółki (...) S.A. w B. rekompensaty za utratę prawa do bezpłatnego węgla w kwocie 10.000 złotych.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 27 września 2018r.Sąd Rejonowy w Zabrze uwzględnił powództwo i obciążył pozwana kosztami postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że M. S. (2) był zatrudniony w KWK (...) w R. od 20 marca 1989r. do 2 marca 1999r. Umowa o pracę rozwiązała się na skutek wyczerpania okresu pobierania zasiłku chorobowego tj. na podstawie art.53§1 pkt.1 kp. Decyzją z dnia 12 marca 1999r. (...) Oddział w C. przyznał M. S. (2) rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W dniu 11 kwietnia 2004r. M. S. (2) zmarł, a rentę rodzinną po nim organ rentowy przyznał powódce. Od 1 grudnia 2005r. powódka nabyła prawo do własnej emerytury i ZUS zawiesił w związku ze zbiegiem świadczeń wypłatę renty rodzinnej.

Pozwana odmówiła przyznania powódce rekompensaty z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla przewidzianej w ustawie z dnia 12 października 2017r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla wskazując, że nie jest ona uprawniona do otrzymania tego świadczenia.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powódki zasługuje na uwzględnienie.

Jak wskazał Sąd pierwszej instancji, prawo do rekompensaty z utraty prawa do bezpłatnego węgla wyprowadzone zostało ustawą z dnia 12 października 2017r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U.2017.1971). Zgodnie z art.2 pkt.1 cytowanej ustawy osobą uprawnioną do otrzymania świadczenia rekompensacyjnego jest:

a) emeryt i rencista mających ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zwanej dalej "rentą", i pobierających to świadczenie, uprawnionych w trakcie pobierania świadczenia z tytułu emerytury lub renty do bezpłatnego węgla na podstawie postanowień układów zbiorowych pracy, porozumień lub innych regulacji obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym, które utraciły moc obowiązującą przed dniem wejścia w życie ustawy, na skutek zawartych porozumień lub dokonanych wypowiedzeń,

b) wdowa, wdowiec i sieroty mających ustalone prawo do renty rodzinnej po osobie, o której mowa w lit. a;

Sąd Rejonowy uznał, że z przytoczonych przepisów wynika, że prawo do rekompensaty przysługuje wdowie po zmarłym emerycie lub renciście, która jest uprawniona jest do renty rodzinnej. W ocenie Sąd bez wątplenia powódka te warunki spełnia, wobec czego stanowisko pozwanej jest niezrozumiałe. Powódka, co wynika ze złożonej dokumentacji jest uprawniona do renty rodzinnej po M. S. (2), a jego śmierć nie nastąpiła w trakcie zatrudnienia.

Dalej Sąd pierwszej instancji wskazał, że wbrew twierdzeniom strony pozwanej prawo do rekompensaty ma osoba, która ma ustalone prawo do renty rodzinnej, a nie osoba która ją pobiera. Powódka ma przyznaną rentę rodzinną po swoich mężu, który w chwili śmierci był rencistą pobierającym rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a wypłata tego świadczenia została wyłącznie zawieszona przez ZUS, co nie oznacza, że prawo do renty rodzinnej powódki wygasło i utraciła ona status osoby uprawnionej określony w art.2 pkt.1b ustawy z 2017r.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację o powyższego wyroku wniosła pozwana, zarzucając:

1) naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 kpc poprzez brak wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonanie dowolnej, zamiast swobodnej oceny dowodów, a w szczególności polegającej na przyjęciu, że powódka udowodniła, iż jest wdową po osobie zatrudnionej w przedsiębiorstwie górniczym, który jako emeryt faktycznie pobierający emeryturę posiadała prawo do deputatu węglowego z przedsiębiorstwa górniczego w rozumieniu ustawy, pomimo, że okoliczność taka nie wynikała z jakiegokolwiek dowodu przeprowadzonego w sprawie, a jedynie z głośłownych twierdzeń powódki ;

2) naruszenie prawa materialnego, a to art. 2 ust 1 ustawy z dnia 12.10.2017r. o świadczeniu rekompensacyjnym, poprzez uznanie powódki za osobę uprawnioną do rekompensaty w rozumieniu tego przepisu w sytuacji, w której

powódka nie udowodniła spełnienia przez nią przesłanek pozwalających na uznanie, że jest osobą uprawnioną w rozumieniu powołanego przepisu.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania za obydwie instancje.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji w oparciu o przedstawione dowody poczynił prawidłowe ustalenia faktycznie, a następnie dokonał właściwej oceny zebranych dowodów i wyciągnął właściwe wnioski, które legły u podstaw wydania zaskarżonego wyroku.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy oceniając jako prawidłowe ustalenia faktycznie i rozważania prawne dokonane przez Sąd I instancji, uznał je za własne co oznacza, że zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego.

Należy wskazać, że podniesione w apelacji zarzuty nie wnoszą do sprawy żadnych nowych okoliczności faktycznych ani prawnych, które mogłyby stanowić podstawę do zmiany zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zasada swobodnej oceny dowodów jest jedną z podstawowych reguł procesu cywilnego. Odnosi się ona zarówno do wyboru określonych środków dowodowych jak i do sposobu ich przeprowadzenia. Ramy swobodnej oceny dowodów określone w art. 233 § 1 k.p.c. wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Dając lub odmawiając wiary dowodom kieruje się wyłącznie własnym przekonaniem. Jeśli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 k.p.c.

W ocenie Sądu Okręgowego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy został właściwie oceniony przez Sąd pierwszej instancji w świetle zapisów ustawy z dnia 12 października 2017r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. Jak słusznie podnosi Sąd Rejonowy powódka wykazała, że jest wdową uprawnioną do renty rodzinnej po renciście górniczym. Jak wynika z akt rentowych, z których dowód został dopuszczony w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji to właśnie pozwana składała wniosek o rentę dla męża powódki. Nadto w aktach tych jest świadectwo pracy męża powódki wystawione przez pozwaną oraz pismo pozwanej z 21 stycznia 2002r., w którym informuje ZUS w Z., że od 1 stycznia 2002r. przejmuje realizację uprawnień M. S. (2) do bezpłatnego węgla.

Po myśli art. 2 pkt 1 ustawy o świadczeniu rekompensacyjnym osobą uprawnioną do tego świadczenia jest wdowa mająca ustalone prawo do renty rodzinnej po zmarłym renciście, który miał prawo do renty, pobierał to świadczenie i był uprawniony do bezpłatnego węgla na podstawie postanowień układów zbiorowych pracy, porozumień lub innych regulacji obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym, które utraciły moc obowiązującą przed dniem wejścia w życie ustawy.

Powódki spełnia te przesłanki, a pozwana również w toku postępowania apelacyjnego w żaden sposób nie podważyła tych ustaleń Sądu pierwszej instancji.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji, że powódka nabyła uprawnienia do świadczenia rekompensacyjnego i na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację jako niezasadną.

(-) SSR del. Magdalena Kimel (-) SSO Grażyna Łazowska (spr.) (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sędzia Przewodniczący Sędzia